

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)
den 16 december 2010*

I mål C-480/09 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 26 november 2009,

AceaElectrabel Produzione SpA, Rom (Italien), företrätt av L. Radicati di Brozolo och M. Merola, avvocati,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Di Bucci, i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: italienska.

Electrabel SA, Bryssel (Belgien), företrätt av L. Radicati di Brozolo och M. Merola,
avvocati,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.N. Cunha Rodrigues samt domarna
A. Arabadjiev (referent), A. Rosas, A. Ó Caoimh och C. Toader,

generaladvokat: E. Sharpston,
justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 30 september 2010,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan
förslag till avgörande,

följande

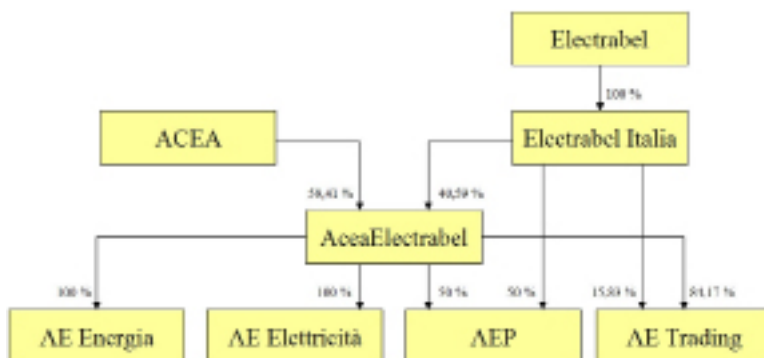
Dom

- 1 AceaElectrabel Produzione SpA (nedan kallat AEP) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 8 september 2009 i mål T-303/05, AceaElectrabel mot kommissionen (REG 2009, s. II-137) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten AEP:s talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2006/598/EG av den 16 mars 2005 om det statliga stöd som den italienska regionen Lazio planerar att genomföra för att minska utsläppen av växthusgaser (EUT L 244, 2006, s. 8) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten

- 2 De faktiska omständigheterna i förevarande mål, vilka redovisas i punkterna 1–17 i den överklagade domen, kan sammanfattas på följande sätt.
- 3 AEP är ett elenergibolag, som ägs till 50 procent av Electrabel Italia SpA (nedan kallat Electrabel Italia) och till 50 procent av AceaElectrabel Holding SpA (nedan kallat AceaElectrabel).

- 4 Electrabel Italia ägs till 100 procent av Electrabel SA (nedan kallat Electrabel), med säte i Belgien.
- 5 AceaElectrabel är ett joint venture som bildats av ACEA SpA (nedan kallat ACEA) och Electrabel Italia. Nämda joint venture är verksamt på området för elenergi och gas. Bolaget ägs till 59,41 procent av ACEA och till 40,59 procent av Electrabel Italia. I avtalen om upprättande angavs att ACEA skulle överlåta två värmekraftverk och fem vattenkraftverk till AEP och att Electrabel skulle bidra med en rad projekt för inrättande av anläggningar.
- 6 AceaElectrabel äger dessutom, helt eller delvis, företagen AceaElectrabel Energia (100 procent), AceaElectrabel Elettricità (100 procent) och AceaElectrabel Trading (nedan kallat AE Trading, 84,17 procent).
- 7 Företagens ägarstruktur kan illustreras på följande sätt:



- 8 Den 28 januari 2002 ingav Republiken Italien en anmälan avseende två planerade investeringsstödåtgärder till Europeiska gemenskapernas kommission. En av stödåtgärderna avsåg inrättandet av ett fjärrvärmenät i närheten av Rom. Nätet skulle förses med energi från ett delvis moderniserat och uppgraderat kraftvärmeverk och det skulle leverera värme till ett nytt bostadsområde (nedan kallat det ifrågavarande stödet). Investeringskostnaderna för projektet uppgick till 9 500 000 euro och det ifrågavarande stödet uppgick till 3 800 000 euro.
- 9 Kommissionen underrättade, genom skrivelse av den 13 maj 2003, Republiken Italien om beslutet att inleda ett sådant formellt granskningsförfarande som anges i artikel 88.2 EG, avseende det ifrågavarande stödet. Kommissionen ansåg att det ifrågavarande stödet var förenligt med den gemensamma marknaden, men att man skulle tillämpa de principer som domstolen fastslagit i dom av den 15 maj 1997 i mål C-355/95 P, TWD mot kommissionen (REG 1997, s. I-2549), varigenom förstainstansrättens dom av den 13 september 1995 i de förenade målen T-244/93 och T-486/93, TWD mot kommissionen (REG 1995, s. II-2265) (nedan gemensamt kallade domarna i målen TWD mot kommissionen) fastställdes.
- 10 Kommissionen framhöll att ACEA var ett av de allmännyttiga företag med statligt majoritetsägande inom energisektorn som var mottagare av det stöd (nedan kallat det tidigare stödet) som ansetts vara rättsstridigt och oförenligt med den gemensamma marknaden genom kommissionens beslut 2003/193/EG av den 5 juni 2002 om statligt stöd i form av de skattebefrielser och lån med reducerade räntesatser som Italien beviljat till förmån för allmännyttiga företag med statligt majoritetsaktieinnehav (EUT L 77, 2003, s. 21) (nedan kallat det tidigare beslutet). Vidare hade Republiken Italien, trots två påminnelser från kommissionen, inte bekräftat att de belopp som hade utbetalats till ACEA inom ramen för dessa stödåtgärder hade återkrävts i enlighet med artikel 3 i det tidigare beslutet.
- 11 Enligt kommissionen var ACEA den ursprungliga mottagaren av det ifrågavarande stödet och AEP blev stödmottagare först efter en rad omorganisationer. Dessutom

ansåg kommissionen att ACEA och AEP skulle anses utgöra en enda ekonomisk enhet och att koncernen, vilken inbegriper ACEA, trots den interna omorganisationen, skulle anses vara mottagare av det ifrågavarande stödet.

- ¹² Den 16 mars 2005 antog kommissionen det omtvistade beslutet, i vilket det angavs att det ifrågavarande stödet var förenligt med den gemensamma marknaden. Däremot sköts utbetalningen av stödet till AEP upp till dess att Republiken Italien visar att ACEA har betalat tillbaka det tidigare stödet.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- ¹³ AEP väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 augusti 2005, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet i enlighet med artikel 230 EG.
- ¹⁴ Som första grund för talan gjorde AEP gällande att artikel 87.1 EG hade åsidosatts samt att det omtvistade beslutet hade motiverats bristfälligt och att undersökningen av om det ifrågavarande stödet skulle anses utgöra statligt stöd var bristfällig. Som andra grund anfördes åsidosättande av artikel 88 EG och av rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1), felaktig rättstillämpning samt bristfällig och motsägelsefull motivering av det omtvistade beslutet vad avser vem som är mottagare av det ifrågavarande stödet. Som tredje grund anfördes att det var rättsstridigt att skjuta upp utbetalningen av det ifrågavarande stödet och att hänvisningen till domarna i målen TWD mot kommissionen saknade relevans.

- 15 Den 6 december 2005 ansökte Electrabel om att få intervensera till stöd för AEP:s yrkanden. Ordföranden på femte avdelningen vid förstainstansrätten biföll genom beslut av den 7 april 2006 nämnda ansökan.
- 16 Den 24 juli 2007 anmodade förstainstansrätten parterna och Republiken Italien att förebringa bevis på en eventuell återbetalning av det tidigare stödet från ACEA:s sida, om de förfogade över någon sådan bevisning.
- 17 Republiken Italien bekräftade, genom en skrivelse av den 7 september 2007, att ACEA hade återbetalat ett belopp på 1 511 135,88 euro för år 1998 och ett belopp på 1 534 938,78 euro för år 1999.
- 18 Kommissionen angav, genom en skrivelse av den 14 februari 2008, att de belopp som ACEA återbetalat endast utgjorde en mycket liten del av det som skulle återbetalas enligt det tidigare beslutet, mot bakgrund av ACEA:s balansräkning för år 2004. Kommissionen underströk att det villkor som uppställts för att det ifrågavarande stödet skulle utbetalas, således inte kan anses ha uppfyllts.
- 19 Förstainstansrätten ogillade talan genom den överklagade domen.
- 20 Förstainstansrätten angav, vad beträffar den första grunden, att kommissionen, utan att åsidosätta artikel 87.1 EG, kunde fastslå att det ifrågavarande stödet utgör statligt stöd. Att inrättandet av det aktuella fjärrvärmenätet är ett lokalt projekt utesluter nämligen varken att det kan konkurrera med andra energiprodukter eller att handeln mellan medlemsstaterna eventuellt kan påverkas. Detta beslut från kommissionens

sida var tillräckligt motiverat. Vidare avvisade förstainstansrätten talan såvitt avsåg argumenten att det omtvistade beslutets motivering var motsägelsefull och att undersökningen av om det ifrågavarande stödet skulle anses utgöra statligt stöd var bristfällig, eftersom det i ansökan inte framförts några sådana argument.

- 21 Förstainstansrätten avvisade talan såvitt avsåg den andra grunden i den del som den avsåg åsidosättande av artikel 88 EG och förordning nr 659/1999, eftersom det enligt förstainstansrätten i ansökan inte framförts några argument avseende sådana åsidosättanden. I den del som den andra grunden avsåg felaktig rättstillämpning samt bristfällig och motsägelsefull motivering av det omtvistade beslutet vad avser vem som är mottagare av det ifrågavarande stödet, fann förstainstansrätten att kommissionen inte gjorde någon uppenbart felaktig bedömning, när den vid granskningen av det ifrågavarande stödet fastslog att ACEA och AEP skulle anses utgöra en ekonomisk enhet och att ACEA skulle anses vara en av mottagarna av det ifrågavarande stödet. Vidare angav förstainstansrätten att det omtvistade beslutet var tillräckligt motiverat och inte hade något motsägelsefullt innehåll.
- 22 Förstainstansrätten angav, vad beträffar den tredje grunden, att de argument inte kunde godtas som avsåg att ACEA och AEP inte skulle anses utgöra en ekonomisk enhet och att det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet inte hade någon kumulativ verkan. Förstainstansrätten hänvisade härvid till de överväganden som den gjort med avseende på den andra grunden. Förstainstansrätten fann därutöver, till skillnad från vad som hade gjorts gällande av AEP, att domarna i målen TWD mot kommissionen även skulle beaktas i förhållande till allmänna stödordningar och inte endast i förhållande till individuella stödåtgärder. Slutligen fastslog förstainstansrätten att kommissionen inte hade missförstått nämnda rättspraxis när den angav att den varken var skyldig att visa att den kumulativa verkan av det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet ledde till snedvridning av konkurrensen, eller att i förväg känna till exakt vilket belopp det tidigare stödet uppgått till.

Parternas yrkanden

²³ AEP har yrkat att domstolen ska

- i första hand upphäva den överklagade domen och bifalla de yrkanden som framställts i första instans,
- i andra hand återförvisa målet till tribunalen, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

²⁴ Kommissionen har yrkat att domstolen ska

- ogilla överklagandet, och
- förplikta AEP att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

- 25 Klaganden har åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande. Som första grund har klaganden gjort gällande en missuppfattning av grunderna för talan i första instans, felaktig rättstillämpning och orimlig och motsägelsefull motivering av den överklagade domen vad avser bedömningen av vem som ska anses vara mottagare av stödet. Som andra grund har klaganden gjort gällande en missuppfattning av grunderna för talan i första instans, felaktig rättstillämpning och motsägelsefull och otillräcklig motivering av den överklagade domen vad avser räckvidden av domarna i målen TWD mot kommissionen.

Den första grunden: Bedömning av vem som ska anses vara mottagare av det ifrågavarande stödet

Den första grundens första del: Missuppfattning av grunderna för talan i första instans

— Parternas argument

- 26 AEP anser att beslutet att talan i första instans skulle avvisas såvitt avsåg den andra grunden, i den del som avsåg åsidosättande av artikel 88 EG och förordning nr 659/1999, grundar sig på en ytlig bedömning av ansökan. Hänvisningen till dessa bestämmelser och argumenten beträffande den felaktiga bedömningen av vem som ska anses vara mottagare av det ifrågavarande stödet ska nämligen ses i

ett sammanhang. En riktig bedömning av vem som ska anses vara stödmottagare är relevant för att handlägningsreglerna på området för statligt stöd ska kunna iakttas.

- ²⁷ Enligt AEP har frågan om ekonomisk kontinuitet mellan ACEA och AEP efter överföringen av den verksamhetsgren inom ramen för vilken det projekt som är föremål för det ifrågavarande stödet skulle genomföras behandlats ingående i såväl parternas inlagor som under förhandlingen. Förstainstansrätten beaktade emellertid inte detta och missuppfattade därför grunden för talan och resultatet av undersökningarna.

— Domstolens bedömning

- ²⁸ Det framgår av fast rättspraxis att förstainstansrätten är skyldig att avvisa ett yrkande, om de väsentliga faktiska och rättsliga omständigheter som yrkandet grundar sig på inte på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (se dom av den 18 juli 2006 i mål C-214/05 P, Rossi mot harmoniseringsbyrå, REG 2006, s. I-7057, punkt 37, och beslut av den 13 mars 2007 i mål C-150/06 P, Arizona Chemical m.fl. mot kommissionen, punkt 45).
- ²⁹ Förstainstansrätten framhöll att en ansökan enligt artikel 44.1 c i dess rättegångsregler ska innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för densamma, och att dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att förstainstansrätten kan pröva talan. Förstainstansrätten gjorde därefter en riktig bedömning när den avvisade talan såvitt avsåg argumenten om åsidosättande av artikel 88 EG och förordning nr 659/1999, eftersom nämnda villkor inte var uppfyllda.

- 30 I den ansökan som ingavs till förstainstansrätten angavs det nämligen inte på ett klart, otvetydigt, sammanhängande och begripligt sätt på vilket sätt kommissionen hade åsidosatt nämnda bestämmelser. Därutöver har AEP inte åberopat någon konkret bevisning vid domstolen som styrker att den ansökan som ingetts till förstainstansrätten uppfyllde nämnda villkor.
- 31 Det är härvid inte tillräckligt att göra gällande att hänvisningen till nämnda bestämmelser och argumenten beträffande den felaktiga bedömningen av vem som ska anses vara mottagare av det ifrågavarande stödet ska ses i ett sammanhang. I den ansökan som gavs in vid förstainstansrätten framhöll AEP nämligen inte detta samband och inte heller på vilket sätt den påstådda felaktiga bedömningen skulle innebära ett åsidosättande av de ifrågavarande bestämmelserna.
- 32 Överklagandet kan under dessa omständigheter inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

Den första grundens andra del: Felaktig rättstillämpning

— Parternas argument

- 33 AEP har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i likhet med kommissionen kom fram till att ACEA och AEP utgör en ekonomisk enhet. AEP ägs visserligen till mindre än 30 procent av ACEA, men ägs till 70 procent av Electrabel. Det är således fel att påstå att AEP och ACEA utgör en ekonomisk enhet.

- 34 Enligt AEP följer det av en helhetsbedömning av den rättspraxis som förstainstansrätten angett till stöd för sin bedömning att kommissionens rätt att efter eget skön avgöra huruvida två eller flera företag utgör en ekonomisk enhet, i syfte att utse en stödmottagare, begränsar sig till de fall där en och samma person eller koncern utövar exklusiv kontroll. Däremot kan man mot bakgrund av nämnda rättspraxis inte dra slutsatsen att kommissionen har rätt att fastslå att det föreligger en ekonomisk enhet mellan det kontrollerade bolaget och ett av de två bolag som kontrollerar ett joint venture, när ett företag, såsom i förevarande fall, kontrolleras av ett joint venture som i sin tur kontrolleras av två olika koncerner.
- 35 AEP anser vidare att kommissionen aldrig har intagit ett sådant synsätt på andra områden inom konkurrensrätten, trots att konkurrensrätten använder samma principer på samtliga områden. Till skillnad från vad förstainstansrätten ansåg, kan de principer som är tillämpliga på företagskoncentrationer och samordnade förfaranden nämligen överföras till området för statligt stöd, med undantag för särskilda situationer som motiverar en annan tolkning.
- 36 Kommissionen bedömde, i sitt beslut om godkännande av AEP:s bildande, att nämnda joint venture utgjorde en företagskoncentration, eftersom det fungerade självständigt i förhållande till moderbolagen. Begreppet "självständigt fungerande företag" används emellertid inom konkurrensrätten för gemensamma företag som, även om de kontrolleras av olika koncerner, har en egen organisation och administrativ struktur och agerar på marknaden med självständiga operationella och finansiella medel.
- 37 Enligt AEP gjorde förstainstansrätten således fel när den i punkt 142 i den överklagade domen, trots kommissionens tidigare bedömning, fastslog att detta bolag inte fungerar självständigt i förhållande till ACEA och Electrabel, mot bakgrund av dessa

två bolags gemensamma kontroll över AEP. Förstainstansrätten förväxlade begreppen "självständigt fungerande" och "kontroll", då alla former av kontroll inte påverkar ett företags möjligheter att fungera självständigt.

38 I den del förstainstansrätten i punkt 142 i den överklagade domen angav att AEP inte fungerar självständigt då saluföringen av den energi som bolaget producerar ankommer på AE Trading, har AEP vidare påpekat att ett sådant resonemang saknar relevans. Att en åtskillnad görs mellan produktionen och saluföringen i grossistledet, som AEP ansvarar för, och saluföringen inom detaljhandeln, som AE Trading ansvarar för, är nämligen vanligt förekommande inom energisektorn och kommissionen kände till detta när den godkände företagskoncentrationen.

39 AEP har tillagt att förstainstansrätten visserligen påpekade att kommissionen inte har hållit AEP ansvarigt och inte heller har återkrävt det tidigare stödet från detta bolag. AEP, och genom detta bolag även Electrabel, får emellertid ta konsekvenserna av att utbetalningen av stödet skjutits upp. Om kommissionen hade för avsikt att komma åt ACEA, via AEP, borde den inte ha låtit Electrabel påverkas, och borde följaktligen endast ha skjutit upp utbetalningen av det ifrågavarande stödet i den mån som det motsvarar ACEA:s andel, nämligen 29,705 procent.

40 Förstainstansrättens hänvisning till dom av den 29 april 2004 i mål C-91/01, Italien mot kommissionen (REG 2004, s. I-4355), punkterna 50–53, saknar enligt AEP relevans, eftersom det målet avsåg frågan huruvida ett bolag ska behandlas på det förmanliga sätt som är förbehållet små och medelstora företag och inte frågan huruvida ett bolag ingår i en ekonomisk enhet. Dessutom gällde målet i fråga på sin höjd exklusiv kontroll av en enda koncern.

- 41 I den del som förstainstansrätten fastslog att det fanns ett fortsatt ekonomiskt samband mellan ACEA och AEP, mot bakgrund av överföringen av den verksamhetsgren inom ramen för vilken det projekt som är föremål för det ifrågavarande stödet skulle genomföras, anser AEP att nämnda överföring inte innebär att det kan anses vara styrkt att AEP bedriver samma verksamhet som ACEA tidigare gjorde och att AEP blivit mottagare av stödet. Överföringen kan inte heller utgöra stöd för uppfattningen att AEP och ACEA är en ekonomisk enhet.
- 42 AEP har gjort gällande att överföringen av nämnda projekt ägde rum inom ramen för ett joint venture-avtal som utgjorde det sista steget i ett förfarande för inbjudan till anbudsgivning som ACEA ansvarat för. Härvid gjordes en bedömning av den överförda verksamhetsgrenen i vederbörlig ordning i enlighet med reglerna på marknaden. Det följer emellertid av punkt 33 i kommissionens tillkännagivande, med rubriken "Effektivare verkställande av kommissionsbeslut som ålägger medlemsstater att återkräva olagligt och oförenligt statligt stöd" (EUT C 272, 2007, s. 4), att vid överföring av tillgångar ("asset deals"), såsom den som är i fråga i förevarande fall, föreligger det inte någon kontinuitet mellan det gamla och det nya företaget.
- 43 Vad beträffar förstainstansrättens överväganden avseende risken att överföringen av grenen av ACEA:s verksamhet till AEP gjordes i syfte att kringgå skyldigheten att återkräva stöd enligt det tidigare beslutet, har AEP erinrat om att det vid förstainstansrätten hade påpekats att en i ekonomiskt och strategiskt hänseende så betydelsefull transaktion som bildandet av AceaElectrabel inte kan ha gjorts för att förhindra att utbetalningen av ett statligt stöd som är så litet i förhållande till transaktionens totala värde skulle skjutas upp.
- 44 Vidare anser AEP att förstainstansrätten befriade kommissionen från dess skyldighet att motivera sina beslut på annat sätt än genom hänvisningar till teoretiska och paradoxala hypoteser. AEP har grundat denna uppfattning på att förstainstansrätten fastslog dels att det inte ankom på kommissionen att visa att det förelåg ett syfte att kringgå skyldigheten att återkräva stöd, dels att det var tillräckligt att kommissionen

konstaterade att överföringen ägt rum och att den angav vilka risker som förelåg med avseende på bestämmelserna om statligt stöd.

- 45 Under förhandlingen har Electrabel framfört argument till stöd för de argument som AEP framfört i syfte att visa att AEP och ACEA inte utgör en ekonomisk enhet och att det inte förelåg något syfte att kringgå skyldigheten att återkräva stöd enligt det tidigare beslutet vid överföringen av ACEA :s verksamhetsgren till AEP. Electrabel har framför allt gjort gällande att det inte ska göras någon abstrakt bedömning av risker för kringgående, utan att en sådan bedömning ska göras på grundval av konkreta faktiska omständigheter.

— Domstolens bedömning

- 46 AEP och Electrabel har ifrågasatt förstainstansrättens bedömning att kommissionen gjorde rätt när den ansåg att AEP och ACEA utgjorde en ekonomisk enhet med avseende på det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet. Domstolen ska därför pröva huruvida förstainstansrätten kunde fastställa det omtvistade beslutet i detta avseende utan att därvid göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning.
- 47 Det följer härvid av domstolens rättspraxis att till följd av en omstrukturering som innefattar en överföring av produktionsanläggningar från ett bolag till nybildade industribolag, och då det tidigare bolaget därvid fortfarande har ett intresse i dessa nybildade bolag, kan samtliga dessa bolag med avseende på en stödåtgärd tillsammans utgöra en enda grupp, trots att de nybildade industribolagen har status som självständiga rättssubjekt i förhållande till det gamla bolaget (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 november 1984 i mål 323/82, Intermills mot kommissionen, REG 1984, s. 3809, svensk specialutgåva, s. 685, punkt 11).

- 48 Det gamla bolaget och de nya produktionsbolagen kan bland annat utgöra en ekonomisk enhet när omstruktureringen utgör en sammanhängande helhet ur industriell och ekonomisk synvinkel (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Intermills* mot kommissionen, punkt 12).
- 49 Det följer även av domstolens rättspraxis att en enhet som har ett kontrollerande innehav i ett bolag och som i praktiken utövar denna kontroll genom att direkt eller indirekt utöva ett inflytande på förvaltningen av bolaget ska anses delta i det kontrollerade bolagets ekonomiska verksamhet (dom av den 10 januari 2006 i mål C-222/04, *Cassa di Risparmio di Firenze m.fl.*, REG 2006, s. I-289, punkterna 112 och 118).
- 50 Annars vore det nämligen tillräckligt att dela upp ett företag i två separata enheter, där den första enheten direkt bedriver den tidigare ekonomiska verksamheten och den andra enheten kontrollerar den första genom att utöva ett inflytande på dess förvaltning, för att undanröja den ändamålsenliga verkan av unionsbestämmelserna avseende statligt stöd. Uppdelningen skulle ge den andra enheten möjlighet att dra nytta av subventioner eller andra förmåner som staten beviljar eller som finansieras med statliga medel och, helt eller delvis, använda dem, så att den första enheten gynnas till förmån för den ekonomiska helhet som de två enheterna bildar (domen i det ovannämnda målet *Cassa di Risparmio di Firenze m.fl.*, punkt 114).
- 51 Om ledamöterna i det kontrollerande bolagets förvaltningskommitté och i kontrollerande övervakningsorgan utses till ledamöter i motsvarande organ i det kontrollerade bolaget, kan det tyda på att uppgiften går utöver en investerares placering av kapital. Det gör det möjligt att utöva en kontrollerande funktion, men även att utöva inflytande och bidra finansiellt. Det visar också att det förekommer organisatoriska och funktionella band mellan de båda bolagen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Cassa di Risparmio di Firenze m.fl.*, punkterna 116 och 117).

- 52 I förevarande fall har varken AEP eller Electrabel ifrågasatt följande konstateranden från förstainstansrätten: För det första angav förstainstansrätten i punkt 103 i den överklagade domen att ACEA var den ursprungliga mottagaren av det ifrågavarande stödet, att den gren av ACEA:s verksamhet som stödet avsåg hade överförts till AEP och att sistnämnda bolag fortsatte att bedriva nämnda verksamhet. Förstainstansrätten angav även i punkt 142 i den överklagade domen att saluföringen av den energi som AEP producerar ankommer på AE Trading, som ägs till 84,17 procent av Acea-Electrabel som i sin tur ägs till 59,41 procent av ACEA.
- 53 För det andra angav förstainstansrätten, i punkt 109 i den överklagade domen, att AEP hör samman med såväl ACEA som Electrabel och att ACEA innehar majoriteten av kapitalet i AceaElectrabel som i sin tur äger 50 procent av AEP:s kapital. Förstainstansrätten angav, i punkt 111 i den överklagade domen, vidare att ACEA uttryckligen hade angett att det, tillsammans med Electrabel, kontrollerade AEP.
- 54 För det tredje angav förstainstansrätten, i punkt 119 i den överklagade domen, att även om Electrabel företräds genom åtta av tolv ledamöter i AEP:s styrelse och genom fyra av sex medlemmar i AEP:s verkställande kommitté, krävs i de viktigaste frågorna samtycke från en av de medlemmar som företräder ACEA, vilket innebär att sistnämnda bolag har vetorätt.
- 55 Det följer emellertid av den rättspraxis som domstolen erinrat om i punkterna 47 och 48 ovan att kommissionen under sådana omständigheter, utan att överskrida sitt utrymme för skönsmässig bedömning, kunde fastslå att ACEA och AEP, efter den omstrukturering som ACEA genomförde med stöd av Electrabel, utgör en del av en sammanhängande helhet med avseende på det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet, eftersom nämnda omstrukturering innefattade överföringen av den berörda grenen av ACEA:s verksamhet till AEP, eftersom AEP fortsatte att bedriva nämnda verksamhet, eftersom ACEA behöll ett intresse i AEP och eftersom den energi som AEP producerade salufördes av AE Trading, som kontrollerades av ACEA genom detta bolags majoritetsinnehav i AceaElectrabel.

- 56 Dessutom kan det, med avseende på den rättspraxis som anges i punkterna 49 och 51 i förevarande dom, konstateras att kommissionen gjorde rätt när den fastslog att ACEA, som har ett kontrollerande gemensamt innehav i AEP, i praktiken utövar denna kontroll genom att det direkt eller indirekt utövar ett inflytande på förvaltningen av detta bolag. ACEA företräds nämligen i AEP:s styrelse och i dess verkställande kommitté samt är majoritetsägare i AceaElectrabel, då sistnämnda bolag äger 50 procent av AEP:s kapital.
- 57 Därutöver angav förstainstansrätten, i punkt 125 i den överklagade domen, dels att det i avtalet om överföring av den ifrågavarande grenen av ACEA:s verksamhet till AEP fanns en tvistlösningsklausul, vilken uteslöt alla eventuella tvister beträffande nämnda verksamhetsgren, dels att ACEA vid den tidpunkten redan hade överklagat det tidigare beslutet.
- 58 Under dessa omständigheter kan förstainstansrätten inte anses ha gjort en felaktig bedömning när den i punkt 130 i den överklagade domen angav att kommissionen i förevarande fall hade visat att den omstrukturerings som ACEA genomfört tillsammans med Electrabel kunde medföra en risk för kringgående av skyldigheten att återkräva stöd enligt det tidigare beslutet.
- 59 Domstolen anser, till skillnad från vad AEP och Electrabel har påstått, att det med avseende på de faktiska omständigheterna i förevarande fall inte var nödvändigt att visa att det förelåg ett syfte att kringgå skyldigheten att återkräva stöd enligt det tidigare beslutet, när risken för ett sådant kringgående beaktades. Om så vore fallet skulle företagen nämligen ges ett incitament att upprätta bolagsstrukturer ägnade att kringgå skyldigheten att återkräva rättsstridigt stöd och dra fördel av att kommissionen har bevisbördan för att ett sådant syfte föreligger.
- 60 Förstainstansrätten gjorde således en riktig bedömning när den angav att det var tillräckligt att kommissionen visade att det förelåg en sådan risk i förevarande fall.

- 61 Vidare anser domstolen att kommissionen hade fog för sin bedömning att AEP, om det inte kunde fastslås att ACEA och AEP utgjorde en ekonomisk enhet, efter den genomförda omstruktureringen och under ACEA:s gemensamma kontroll, kunde fortsätta att bedriva den överförda verksamheten som var föremål för det tidigare stödet och motta det ifrågavarande stödet. Dessutom gjorde kommissionen en riktig bedömning när den angav att den omständigheten att AEP beviljades det ifrågavarande stödet även gynnade ACEA, eftersom de båda bolagen bedriver sin ekonomiska verksamhet inom ramen för en sammanhängande helhet.
- 62 Med hänsyn till den rättspraxis som anges i punkt 50 i förevarande dom räcker emellertid den omständigheten att ACEA kan gynnas av det ifrågavarande stödet för att den ändamålsenliga verkan av unionsbestämmelserna avseende statligt stöd ska undanröjas. Den strider dessutom mot logiken i domarna i målen TWD mot kommissionen.
- 63 Under sådana förhållanden gjorde förstainstansrätten sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att kommissionen, som härvid förfogar över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning, inte gjorde någon uppenbart felaktig bedömning när den fastslog att ACEA och AEP utgjorde en ekonomisk enhet med avseende på det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet.
- 64 Förstainstansrätten hade framför allt fog för sin bedömning att den omständigheten att ACEA:s kontroll över AEP endast utövades tillsammans med Electrabel och att Electrabel innehade en större andel av AEP:s kapital än ACEA, i förevarande fall inte utgjorde hinder för kommissionen att fastslå att ACEA och AEP utgjorde en ekonomisk enhet.
- 65 De andra argument som anförts av AEP föranleder inte domstolen att göra någon annan bedömning.
- 66 Domstolen finner för det första, mot bakgrund av ovanstående överväganden, att AEP inte kan vinna framgång med sina argument, dels om att AEP fungerar självständigt

i förhållande till ACEA, vilket kommissionen angav inom ramen för sin bedömning av företagskoncentrationen, dels avseende begreppet ekonomisk enhet beträffande företagskoncentrationer och samordnade förfaranden. Förstainstansrätten gjorde nämligen en riktig bedömning när den, i punkterna 135, 137 och 138 i den överklagade domen, angav att begreppet ekonomisk enhet på området för statligt stöd kan ha en annan innebörd än det begrepp som är tillämpligt på andra områden inom konkurrensrätten.

67 Även om AEP ansågs fungera självständigt och även om begreppet ekonomisk enhet som tillämpas på området för företagskoncentrationer och samordnade förfaranden användes, skulle detta under alla omständigheter inte påverka den omständigheten att förstainstansrätten – bland annat med hänsyn till ACEA:s vetorätt på de viktigaste områdena i AEP:s förvaltning – gjorde en riktig bedömning när den i likhet med kommissionen fastslog att ACEA utövade gemensam kontroll över AEP och att sistnämnda bolag ingick i en sammanhängande helhet.

68 Domstolen finner för det andra – med avseende på det argument som avser överföringen av den berörda verksamhetsgrenen till AEP inom ramen för en påstådd överföring av tillgångar ("asset deal") – att det är tillräckligt att framhålla att de bestämmelser som avser denna typ av transaktioner inte är tillämpliga på omständigheterna i förevarande fall, där ACEA har behållit gemensam kontroll över den berörda verksamhetsgrenen och där detta bolag och AEP därigenom kan anses utgöra en ekonomisk enhet.

69 Domstolen finner för det tredje – avseende argumentet om förstainstansrättens hänvisning till domen i det ovannämnda målet Italien mot kommissionen – att det följer av de bedömningar som gjorts i punkterna 55–64 i förevarande dom att även vid antagandet att det var fel att göra nämnda hänvisning, såsom AEP har påstått, så gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning när den angav att kommissionen hade rätt att fastslå att ACEA och AEP utgör en ekonomisk enhet. Detta argument saknar således verkan.

- 70 Domstolen finner för det fjärde – avseende AEP:s argument att utbetalningen av det ifrågavarande stödet endast borde ha skjutits upp i den mån som den motsvarar ACEA:s andel i AEP:s kapital – att det av de skäl som angetts i punkt 61 i förevarande dom är tillräckligt att framhålla att kommissionen och förstainstansrätten gjorde en riktig bedömning när de angav att alla stödåtgärder, även sådana av begränsad omfattning, som AEP mottog kunde gynna ACEA.
- 71 Överklagandet kan med beaktande av vad ovan anförts inte vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del: Orimlig och motsägelsefull motivering av den överklagade domen

— Parternas argument

- 72 AEP har gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel när den endast upprepade de argument som kommissionen hade framfört, utan att därvid påpeka att de var motsägelsefulla och att det var fråga om felaktig rättstillämpning och en uppenbart oriktig bedömning.
- 73 AEP har framför allt anført att – mot bakgrund av att förstainstansrätten hade konstaterat att AEP kontrolleras av två olika koncerner och att Electrabel, med avseende på dessa två koncerner, innehar den största ägarandelen – förstainstansrättens bedömning att AEP och ACEA kontrolleras av ett enda kontrollcentrum är motsägelsefull, godtycklig och ologisk. Ett och samma bolag kan logiskt sett inte bilda en ekonomisk enhet med två olika personer.

- 74 Vidare har förstainstansrätten, i samband med bedömningen att AEP inte fungerar självständigt då saluföringen av den energi som bolaget producerar ankommer på AE Trading, inte närmare angett vilken räckvidd denna bedömning ska ges.
- 75 AEP anser att det är orealistiskt och ologiskt att, såsom förstainstansrätten gjort, fastslå att AceaElectrabel bildats i syfte att kringgå bestämmelserna på området för statligt stöd och att det inte ankommer på kommissionen att visa att det föreligger ett syfte att kringgå nämnda bestämmelser, utan att det är tillräckligt att kommissionen lägger överföringen, och ett resonemang avseende de risker som denna överföring innebär mot bakgrund av bestämmelserna på området för statligt stöd, till grund för sitt resonemang.
- 76 Enligt AEP förde förstainstansrätten fler motsägelsefulla resonemang. I punkt 140 i den överklagade domen angav förstainstansrätten nämligen att såväl det berörda företags deltagande i en koncern som direkt eller indirekt kontrolleras av ett av dessa företag, som bildandet av en enda koncern som kontrolleras av en enhet, skulle beaktas vid bedömningen av om det förelåg en ekonomisk enhet. Samtidigt hade förstainstansrätten redan fastslagit att AEP kontrollerades av två olika enheter.

— Domstolens bedömning

- 77 Domstolen erinrar om att enligt fast rättspraxis innebär den skyldighet att motivera domarna som åvilar förstainstansrätten enligt artiklarna 36 och 53 första stycket i domstolens stadga inte någon skyldighet för förstainstansrätten att lämna en uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna i tvisten fört. Motiveringen kan således vara underförstådd, under förutsättning att den ger de berörda personerna möjlighet att få reda på skälen till varför de ifrågavarande åtgärderna vidtagits och domstolen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll (dom av den 2 april 2009 i mål C-431/07 P, Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen, REG 2009, s. I-2665, punkt 42, och beslut av den 21 januari 2010 i mål C-150/09 P, Iride och Iride Energia mot kommissionen, punkt 42).

- 78 I förevarande fall är det tillräckligt att konstatera att förstainstansrättens resonemang är klart och begripligt och att det ger AEP och Electrabel möjlighet att få reda på skälen till varför förstainstansrätten bedömde att talan inte kunde bifallas på den aktuella grunden och domstolen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll.
- 79 Det ska framför allt framhållas att de påstådda brister i förstainstansrättens resonemang som AEP gjort gällande, i själva verket avser samma påstådda felaktiga rättstillämpning som redan har undersökts inom ramen för den första grundens andra del och på vilken grund överklagandet inte ansågs kunna bifallas. Däremot avser de inte bristfällig motivering.
- 80 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grundens tredje del. Överklagandet kan således inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden: Räckvidden av domarna i målen TWD mot kommissionen

Den andra grundens första del: Missuppfattning av grunderna för talan i första instans

— Parternas argument

- 81 AEP har gjort gällande att förstainstansrätten – genom att den i punkt 172 i den överklagade domen angav att kommissionen inte inom ramen för det tidigare beslutet

var skyldig att analysera de stödåtgärder som beviljats individuellt på grundval av en stödordning – missuppfattat den tredje grunden för talan. Talan, i den mån den hänför sig till denna grund, bygger på att det är nödvändigt att undersöka den individuella situationen för de företag som berörs innan man fattar ett beslut om återkrav av stöd som utbetalats individuellt på grundval av en stödordning.

- ⁸² Enligt AEP är det nödvändigt att innan ett beslut om återkrav fattas undersöka om och i vilken omfattning de företag som ingår i den kategori som berörs av nämnda stödordning har mottagit ett stöd som är oförenligt med EG-fördragets bestämmelser. I förevarande fall har någon sådan undersökning dock ännu inte genomförts.

— Domstolens bedömning

- ⁸³ Domstolen finner med avseende på dessa påståenden att det är tillräckligt att ange följande. Det följer av punkterna 23–28 i den ansökan som ingetts i första instans och av punkterna 147–151 i den överklagade domen att förstainstansrätten har gjort en trogen sammanfattning av de argument som AEP framfört. Vidare uttalade förstainstansrätten sig med avseende på dessa argument i punkterna 164–181 i den överklagade domen.

- ⁸⁴ Det ska framför allt framhållas att det följer av punkt 25 *in fine* i den ansökan som ingetts i första instans att AEP bland annat har gjort gällande att kommissionen inom ramen för det tidigare beslutet borde ha undersökt hur de stödordningar som avser det tidigare stödet tillämpats på ACEA, för att gentemot ACEA eller AEP kunna göra gällande att det tidigare stödet som ACEA mottagit är rättsstridigt. Eftersom kommissionen underlåtit att undersöka detta, kunde den inte heller, enligt AEP, med framgång göra gällande att det tidigare stödet är rättsstridigt.

- 85 Förstainstansrätten kan således inte anses ha missuppfattat den tredje grunden för talan i första instans när den uttalade sig med avseende på de argument som AEP framfört, bland annat genom att i punkt 172 i den överklagade domen ange att kommissionen inte, inom ramen för det tidigare beslutet, var skyldig att analysera de stödåtgärder som beviljats individuellt på grundval av nämnda stödordningar.
- 86 Följaktligen kan överklagandet inte bifallas på den andra grundens första del.

Den andra grundens andra del: Felaktig rättstillämpning

— Parternas argument

- 87 AEP har för det första gjort gällande att domarna i målen TWD mot kommissionen, vilka avser bedömningen av den kumulativa verkan av stödåtgärderna med avseende på ett företag, endast är tillämpliga i förhållande till detta företag. AEP hade emellertid inom ramen för den första grunden visat att ACEA och AEP inte kunde anses utgöra en ekonomisk enhet. Följaktligen gjorde förstainstansrätten fel när den fastställde det omtvistade beslutet i den del som nämnda rättspraxis däri tillämpades.
- 88 AEP anser för det andra att förstainstansrätten borde ha kontrollerat om ACEA verkligen hade mottagit rättsstridigt stöd, för att visa att det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet tillsammans kunde få negativa konsekvenser. Någon sådan kontroll hade nämligen varken Republiken Italien eller kommissionen gjort.

89 Av förstainstansrättens resonemang följer att kommissionen vid sin bedömning framför allt skulle beakta stödets konsekvenser för ACEA. Enligt AEP omvandlade förstainstansrätten härigenom domarna i målen TWD mot kommissionen till ett nytt villkor för att stödet skulle anses vara förenligt som inte föreskrivs i fördraget, vilket kan ses som en sanktionsåtgärd med anledning av att det tidigare stödet inte återkrävts. I stället för att beakta en eventuell kumulativ verkan såsom ett kriterium vid bedömningen av huruvida det ifrågavarande stödet är förenligt med den gemensamma marknaden, använde förstainstansrätten nämnda rättspraxis för att få det tidigare stödet återbetalat, genom att tillse att det bolag som mottagit det tidigare stödet inte skulle åtnjuta någon ytterligare förmån, inte ens någon indirekt sådan, förrän återbetalning skett. Förstainstansrätten underlät emellertid att ta ställning till denna grundläggande invändning och underkände i punkt 188 i den överklagade domen argumentet genom ett överflödigt och rent hypotetiskt påstående.

90 AEP har understrukt att det när det omtvistade beslutet antogs var omöjligt att förutsätta att det förelåg en kumulativ verkan och att bedöma dess omfattning. Kommissionen har, när den bedömer en stödordning, möjlighet att välja mellan att undersöka enskilda fall och att endast göra en allmän och abstrakt bedömning. Om kommissionen väljer sistnämnda alternativ, kan den endast genom att väcka talan om fördragsbrott se till att den berörda medlemsstaten verkställer beslutet. Syftet med domarna i målen TWD mot kommissionen var nämligen inte att ge kommissionen alternativa möjligheter att vidta sanktionsåtgärder.

91 Enligt AEP är syftet med nämnda rättspraxis att förhindra att mottagaren av det nya stödet ges en alltför stor fördel på marknaden genom att den inte har återbetalat ett tidigare rättsstridigt stöd. AEP menar att det mot bakgrund av nämnda rättspraxis ska göras en konkret och noggrann undersökning av de fördelar som det nya stödet ger och att det därvid ska göras en särskild hänvisning till stödmottagarens ställning på den relevanta marknaden i förhållande till dess konkurrenter och handelsutbytet i gemenskapen.

- 92 AEP anser således att kommissionen, för att ha rätt att skjuta upp utbetalningen av det nya stödet, ska ha dragit slutsatsen att konkurrensen snedvridits och handeln påverkats som en följd av den kumulativa verkan av de två stödåtgärderna på de berörda områdena, i en sådan utsträckning att det nya stödets negativa verkan är större än dess positiva verkan. Det är i ett sådant fall omöjligt att godkänna det nya stödet innan det första stödet återbetalats.
- 93 Enligt AEP gjorde förstainstansrätten sig följaktligen skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkt 186 i den överklagade domen angav att det av domarna i målen TWD mot kommissionen inte följer någon skyldighet för kommissionen att visa att den kumulativa verkan av de två stöden är sådan att den påverkar handeln, utan att antagandet att det föreligger en sådan risk är tillräckligt.
- 94 För det tredje gjorde förstainstansrätten, enligt AEP, sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastslog att medlemsstaten och det företag som mottar det nya stödet är skyldiga att förebringa bevisning för kommissionen som styrker att det nya stödet och de tidigare rättsstridiga och icke-återbetalda stöden inte har någon kumulativ verkan. Den berörda medlemsstaten ska visserligen förebringa bevisning för kommissionen som styrker att ett nytt stöd är förenligt med den gemensamma marknaden. Varken nämnda medlemsstat eller det berörda företaget måste emellertid visa att de ifrågavarande stöden inte har någon kumulativ verkan på handeln.
- Domstolens bedömning
- 95 Inom ramen för prövningen av den första grundens andra del har domstolen underkänt argumentet att ACEA och AEP utgör två skilda ekonomiska enheter med avseende på det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet. Vidare har domstolen därvid påpekat att förstainstansrätten således inte gjorde sig skyldig till felaktig

rättstillämpning när den fastslog att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den angav att det gynnade ACEA att AEP beviljades det ifrågavarande stödet.

- ⁹⁶ Av domstolens rättspraxis följer att det är lika nödvändigt att förhindra kumulativ verkan av icke-återbetalda stöd och planerade stödåtgärder, oavsett om det är fråga om individuella stödåtgärder eller stödåtgärder som omfattas av en stödordning, och att domarna i målen TWD mot kommissionen gör det möjligt för kommissionen att kräva att tidigare rättsstridiga stödåtgärder ska återbetalas innan ett stöd förklaras vara förenligt med den gemensamma marknaden (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Iride och Iride Energia mot kommissionen, punkterna 49, 50 och 70).
- ⁹⁷ Dels ska kommissionen nämligen i förekommande fall beakta den eventuella kumulativa verkan av tidigare rättsstridiga och icke-återbetalda stödåtgärder och nya stödåtgärder (se, för ett liknande resonemang, domen av den 15 maj 1997 i det ovannämnda målet TWD mot kommissionen, punkterna 26 och 27), dels kan kommissionen inte fastslå att nya stödåtgärder är förenliga med den gemensamma marknaden förrän den förfogar över sådana uppgifter som gör det möjligt att dra den slutsatsen (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet Iride och Iride Energia mot kommissionen, punkt 70).
- ⁹⁸ I förevarande fall fastslog förstainstansrätten dels att kommissionen förfogade över uppgifter om att ACEA hade mottagit det tidigare stödet, dels att den saknade uppgifter som gjorde det möjligt att fastslå att det tidigare stödet och det ifrågavarande stödet inte hade någon kumulativ verkan som var rättsstridig och oförenlig med den gemensamma marknaden.
- ⁹⁹ Domstolen delar förstainstansrättens bedömning i punkt 187 i den överklagade domen att det följer av domarna i målen TWD mot kommissionen att när kommissionen beslutar att inleda ett formellt granskningsförfarande är medlemsstaten och den potentiella mottagaren av nytt stöd skyldiga att lägga fram de omständigheter

för kommissionen som visar att detta stöd är förenligt med den gemensamma marknaden och att denna skyldighet även innefattar att visa att det inte föreligger någon kumulativ verkan av det nya stödet och tidigare rättsstridiga stöd, som var oförenliga med den gemensamma marknaden och som inte återbetalats.

- 100 Förstainstansrätten gjorde således en riktig bedömning när den fastslog att det tidigare beslutet avsåg en stödordning och inte individuella stödåtgärder (vilket innebar att det ankom på Republiken Italien att fastställa hur stora belopp som stödmottagarna skulle återbetala) och att det därför var Republiken Italien, ACEA och AEP som hade att meddela kommissionen, inom ramen för det förfarande som ledde till att det omtvistade beslutet antogs, hur stora belopp som skulle återbetalas och i förekommande fall hur stora belopp som hade återbetalats med avseende på det tidigare stödet i syfte att visa att det inte förelåg någon kumulation av rättsstridiga stöd.
- 101 Då några sådana uppgifter inte lämnats till kommissionen, gjorde förstainstansrätten en riktig bedömning när den fastslog att det i förevarande fall inte ankom på kommissionen att exakt ange hur stort belopp ACEA hade mottagit inom ramen för det tidigare stödet, innan utbetalningen av det ifrågavarande stödet sköts upp mot bakgrund av domarna i målen TWD mot kommissionen.
- 102 Det följer av domstolens rättspraxis att det är tillräckligt att kommissionen visar att de omtvistade stödåtgärderna är sådana att de kan påverka handeln mellan medlemsstaterna och snedvrider konkurrensen (beslutet i det ovannämnda målet Iride och Iride Energia mot kommissionen, punkt 72). Förstainstansrätten gjorde därför en riktig bedömning när den fastslog att det i förevarande fall inte ankom på kommissionen att göra någon konkret och noggrann bedömning av fördelarna av det ifrågavarande stödet genom att särskilt hänvisa till AEP:s och ACEA:s ställning på den relevanta marknaden i förhållande till deras konkurrenter och handelsutbytet i gemenskapen.

- 103 Domstolen finner med beaktande av vad som ovan anförts att förstainstansrätten inte i något avseende har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och att överklagandet följaktligen inte kan bifallas på den andra grundens andra del.

Den andra grundens tredje del: Motsägelsefull och otillräcklig motivering av den överklagade domen

— Parternas argument

- 104 AEP har framhållit att förstainstansrätten, i punkt 179 i den överklagade domen, fann att det inte med säkerhet kan fastställas att ACEA har mottagit stöd som är oförenligt med bestämmelserna i fördraget. AEP kan följaktligen inte förstå varför förstainstansrätten i efterföljande punkt angav att den omständigheten att en eventuell risk för återbetalning av ett visst belopp omnämndes i ACEA:s årsredovisning var tillräcklig för kommissionens resonemang.
- 105 AEP anser att punkt 186 i den överklagade domen är oklar och att punkt 187 är oförklarlig och saknar motivering. Enligt AEP har punkt 188 inte motiverats.
- 106 AEP har härvid tillagt att i den mån som det resonemang som förstainstansrätten fört i dessa punkter innebar att den fann att kommissionen inte hade erhållit nödvändiga uppgifter från Republiken Italien för att kunna genomföra sin granskning, borde förstainstansrätten ha uttalat sig med avseende på det argument som framfördes under förhandlingen och som avsåg att kommissionen i ett sådant fall inte ska göra sin bedömning endast på grundval av de uppgifter som den förfogar över, utan i stället följa

det förfarande som anges i artikel 5 i förordning nr 659/1999. Förstainstansrätten underlät emellertid att uttala sig med avseende på detta argument.

— Domstolens bedömning

- ¹⁰⁷ Domstolen har, i punkt 77 i förevarande dom, erinrat om att den skyldighet att motivera domarna som åvilar förstainstansrätten inte innebär någon skyldighet för förstainstansrätten att lämna en uttrycklig redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna i tvisten fört. Motiveringen är tillräcklig om den ger de berörda personerna möjlighet att få reda på skälen till varför de ifrågavarande åtgärderna vidtagits och domstolen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll.
- ¹⁰⁸ I förevarande fall är det tillräckligt att konstatera att förstainstansrättens resonemang är klart och begripligt och att det ger AEP och Electrabel möjlighet att få reda på skälen till varför förstainstansrätten bedömde att talan inte kunde bifallas på den aktuella grunden och domstolen tillräckligt underlag för att utöva sin kontroll.
- ¹⁰⁹ Förstainstansrätten förklarade, närmare bestämt i punkt 180 i den överklagade domen, varför den ansåg att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den, trots de argument som AEP framfört och som prövats i punkt 179 i samma dom, angav att ACEA hade mottagit ett tidigare stöd som var rättsstridigt. Dessutom framgår det tydligt av punkterna 186–188 i den överklagade domen att förstainstansrätten där har redogjort för sin tolkning av domarna i målen TWD mot kommissionen.

- 110 Vidare följer det av handlingarna i målet att AEP inte framförde det argument som anges i punkt 106 i förevarande dom under det skriftliga förfarandet vid förstainstansrätten, utan i stället för första gången under förhandlingen vid förstainstansrätten, vilket detta bolag har medgett. Domstolen finner under dessa förhållanden att det är fråga om ett nytt argument som syftar till att det omtvistade beslutet ska ogiltigförklaras.
- 111 Det följer av handlingarna i målet att detta argument varken direkt eller indirekt kompletterar något argument som framförts tidigare i den ansökan genom vilken talan väckts, eller har något nära samband med ett sådant argument. Enligt artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler får nya grunder emellertid inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 november 2009 i mål C-564/08 P, SGL Carbon mot kommissionen, punkterna 20–34).
- 112 Eftersom det argument som angetts i punkt 106 i förevarande dom inte föranleds av nya omständigheter som framkommit först under förfarandet, gjorde förstainstansrätten inte fel när den inte uttryckligen uttalade sig med avseende på nämnda argument.
- 113 I den mån som AEP har framfört nämnda argument för första gången under det skriftliga förfarandet vid domstolen, följer det av fast rättspraxis att om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som denne inte har åberopat vid förstainstansrätten, skulle detta innebära att vederbörande vid domstolen kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder som har åberopats vid förstainstansrätten (se, bland annat, dom av den 10 september 2009 i mål C-97/08 P, Akzo Nobel m.fl. mot kommissionen, REG 2009, s. I-8237, punkt 38, samt beslutet i det ovannämnda målet Iride och Iride Energia mot kommissionen, punkt 32).

114 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens tredje del. Överklagandet kan således inte bifallas på den andra grunden.

115 Härav följer att överklagandet ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

116 Enligt artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118 i samma rättegångsregler, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att AEP ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom AEP har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas. Eftersom Electrabel har tappat målet, ska det bolaget bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) AceaElectrabel Produzione SpA ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.

3) Electrabel SA ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter